

rer en fornuftig udvikling og sikrer, at det er Danmark og danskerne, der bestemmer, hvem der skal være i Danmark.

Et andet punkt, jeg lige skal nå at kommentere, er spørgsmålet om et forstærket samarbejde, som også behandles i regeringens redegørelse. Der har man skiftet formulering; tidligere talte man om fleksibilitet, nu taler man om det, som Tyskland og Frankrig vil med det, nemlig et forstærket samarbejde.

Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at vi burde diskutere ud fra tanken om reel fleksibilitet. Det betyder jo ikke bare, at nogle lande kan gå videre i et samarbejde, men også, at andre lande kan afstå fra samarbejdsområder.

Samtidig mener vi, at hvis man reelt skulle diskutere fleksibilitet, skulle man diskutere EU's formålsparagraf. Den siger jo, at formålet er en stadig snævrere union mellem landene, og det mener vi ikke er i god overensstemmelse med et udgangspunkt om, at man ønsker fleksibilitet.

Derfor kan vi konstatere, at det, regeringen reelt arbejder for, er at modarbejde tanken om fleksibilitet – og det synes vi er uheldigt.

Med hensyn til institutionerne er det jo et af de større udeståender, som ligger sent i forløbet på regeringskonferencen at få afklaret, og det er jo nok et af de områder, der i særdeleshed afventer valget i Storbritannien.

Det er, som om det vigtigste for regeringen og flertallet i Folketinget er spørgsmålet om, hvorvidt Danmark har en kommissær, som i øvrigt ifølge Traktaten skal være uafhængig af regeringen og Folketinget. For os er det langt vigtigere, at vi står vagt om spørgsmålet om stemmevægte. Vores indflydelse i Ministerrådet er langt vigtigere, og det er langt vigtigere, at vi sikrer, at Danmarks indflydelse ikke undergraves, ved at der flyttes større grader af magt over til Europa-Parlamentet. For os at se er det langt vigtigere at diskutere de spørgsmål end at diskutere spørgsmålet om en kommission, som er en embedsmandsstab, og som skal operere uafhængigt af de enkelte lande.

Med hensyn til spørgsmålet om fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik mener vi ikke, at en fælles udenrigspolitik er en fordel for Danmark. Vi mener rent faktisk, at en fælles udenrigspolitik alene vil blive ført på de store europæiske landes præmisser. Vi synes, at diskussionen om menneskerettighedssituationen i Kina er et godt eksempel på, at en fælles udenrigspolitik i EU er illusorisk, og at Danmark selvfølgelig skal bevare sin suverænitet på det udenrigspolitiske område.

Vi siger også klart nej til tanken om et EU-militær, og vi ser Petersberg-erklæringerne osv. som et tegn på, at man i første omgang bare tager det skridt, man håber at kunne komme igennem med nu, for at gå videre senere. Det står faktisk stadig i Traktaten, at målet er et fælles forsvar, og det synes vi bestemt er meget uheldigt. Danmark skal sige klart fra over for de tendenser.

Derfor vil jeg som afslutning sige, at med alt dette som udgangspunkt er der ikke meget, der tyder på, at Dansk Folkeparti vil kunne anbefale et ja, hvis grundlaget for den kommende folkeafstemning – som vi selvfølgelig håber at få – er det, regeringen har fremlagt for Folketinget med den redegørelse, vi forhandler om i dag. Men jeg vil gerne spørge udenrigsministeren her på falderebet, om udenrigsministeren kan bekræfte, at regeringen er indstillet på, at der kommer en folkeafstemning om den nye traktat, så vi kan være sikre på, at vi kan meddele vælgerne vores mening, og at det er vælgerne, der skal afgøre spørgsmålet, og ikke Folketingets flertal ved en afstemning her i salen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for den også ved denne debat engagerede diskussion. Vi har jo efterhånden haft en del diskussioner om regeringskonferencen, og debatterne har altid været engagerede.

Først nogle bemærkninger fra min side om forbeholdene: De danske forbehold er som bekendt ikke til forhandling på konferencen, og de kan som bekendt kun ændres ved en folkeafstemning; det står fast. Men det er jo indlysende, at forhandlingerne på regeringskonferencen også vedrører de områder i Traktaten, hvor Danmark har en særstilling, og hvis regeringskonferencen fører til ændringer i disse bestemmelser, kan der selvfølgelig opstå behov for en præcisering af Danmarks særstilling.

Jeg vil i den forbindelse gøre et par bemærkninger om de retlige forhold og indre anliggender. En eventuel overførelse af visse områder, f.eks. grænsekontrol, asyl- og immigrationspolitik, fra søjle 3 til søjle 1 vil selvsagt berøre det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Det er vi opmærksomme på, og i givet fald vil vi sikre, at det danske forbehold forbliver uændret, også efter regeringskonferencen. Hvordan dette konkret skal gennemføres, har flere spurgt om, men det er først muligt at give et bud på det, når vi har set den endelige tekst, og det har vi ikke endnu.